

AMSEL Kwintet NNO, zondagmiddag 3 maart, 14.00 uur, De Tamboer.

AMSEL KWINTET NNO

Viool : Sergei Bolotny
Viool : Yu Li
Altviool : Merel Willers-Hunfeld
Cello : Kate Harris
Contrabas : Finne van der Maar

PROGRAMMA

A. Dvořák (1841-1904) Strijkkwartet nr. 2 in G-groot opus 77
- Allegro con fuoco
- Scherzo. Allegro vivace
- Poco andante
- Finale. Allegro assai

M. Moussorgski (1839-1881) Schilderijen van een tentoonstelling
Bew. Robert G. Patterson (2006)

- Promenade
- 1 Gnomus
- Promenade
- 2 Het oude kasteel
- Promenade
- 3 Tuilerieën
- 4 De ossenkar
- Promenade
- 5 Ballet van de kuikens in hun eierschalen
- 6 Samuel Goldberg en Schmuyle
- Promenade
- 7 De markt van Limoge
- 8 Catacomben
- 9 De hut op de kippenpoten
- 10 De grote poort van Kiev

Sergei Bolotny werd geboren in 1975 in Tschernowitz, Oekraïne. Hij komt uit een muzikaal gezin. Het talent van Sergei bleek al vroeg zodat hij vanaf zijn 7e jaar onderwijs kon volgen op de Speciale School voor Muziek in Lwow. Hij vervolgde zijn vioolstudie aan de Nationale Muziekakademie van Kiev. Na zijn conservatorium opleiding volgde hij lessen in Wenen met een specialisatie kamermuziek bij onder meer Michael Frischenschlager en Johannes Meissl. Tijdens deze tijd in Oostenrijk speelde hij in talrijke ensembles en orkesten waaronder het Wiener Streichquartett, de Wiener Bachsolisten en het Metro Trio. Daarnaast leidde hij het ensemble Klezmatov. Sergei won diverse prijzen op internationale concoursen. In 1992 won hij de 1e prijs op de Internationale Vioolcompetitie in Oezbekistan.

Hij was in 1995 halve finalist op het Paganini Vioolconcours, en won de 2e prijs op het Janacek Concours. In 2008 won hij met het Metro Trio de Promotion Prize op het Osaka Chamber Music Festival. Sergei is plaatsvervangend 2^e concertmeester bij het NNO.

Yu Li, geboren in Shanghai, begon op vijfjarige leeftijd met vioolspelen. Hij studeerde aan het conservatorium in Beijing, waar hij in september 2000 zijn Bachelor diploma behaalde. Vervolgens studeerde hij aan het Koninklijk Conservatorium in Den Haag bij Jaring Walta, waar hij zijn Masterdiploma's viool en kamermuziek behaalde. Hij was verbonden aan het Residentie Orkest en het Radio Symfonie Orkest en is sinds september 2006 aanvoerder tweede violen bij het NNO. Hij won verschillende prijzen en heeft met diverse orkesten buitenlandse tournees gemaakt.

Merel Hunfeld kreeg haar eerste vioollessen op 6-jarige leeftijd van Barbara Faber. Na 4 jaar stapte ze over op de altviool, en had tot 1996 les bij Margot Näring op de Amstelveense Muziekschool. Op het Conservatorium van Amsterdam studeerde ze bij Michael Gieler, en behaalde haar diploma in juni 2002. Vervolgens studeerde ze bij Esther van Stralen aan de Hochschule für Musik in Bremen). Gedurende haar studie aan het Conservatorium van Amsterdam (CvA) heeft Merel vele masterclasses gevolgd, o.a. bij Thomas Riebl (Amsterdam, Prussia Cove, Cartusiana), Toby Hofman (Amsterdam) en Phillipe Graffin (viool), Colin Carr (cello), Pascal Devoyon (piano) (Internationale Masterclass Apeldoorn).

Aan het CvA volgde ze naast haar hoofdvaklessen regelmatig lessen bij o.a. Frans van Ruth, Mila Baslawskaja en het Parkanyi Kwartet om zich te bekwamen in het ensemblespel.

Haar vaste pianist is Martijn Willers, met wie ze regelmatig concerten geeft.

Merel Hunfeld is als altvioliste verbonden aan het Noord Nederlands Orkest.

Kate Harris is geboren te Leeuwarden en studeerde cello bij Jan-Ype Nota aan het Prins Claus Conservatorium te Groningen. Zij volgde masterclasses bij Pieter Wispelwey, Colin Carr en Heinrich Schiff. Zij studeerde enkele maanden aan het Conservatoire National Supérieur te Parijs bij Michel Strauss. Tussen 2002 en 2004 studeerde zij aan de Musikhochschule te Lubeck bij Troels Svane. Sinds 2005 is zij als tutti-cellist werkzaam bij het Noord Nederlands Orkest. In 2006 nam zij zanglessen bij Jan van Zelm. Een jaar later werd zij toegelaten tot de zangopleiding van het Prins Claus Conservatorium. Zij volgde ook zanglessen bij Marion van den Akker. Nadat ze een jaar in Amerika verbleef voor studie is Kate weer terug bij het NNO

Finne van der Maar (1979) studeerde contrabas aan het Utrechts conservatorium bij Thomas Brændstrup (2004) en rondde zijn studie af bij Wolfgang Güttler en Botond Kostyak aan de Hochschule für Musik in Karlsruhe en Basel (2006). Hij is sinds 2009 bassist in het Noord Nederlands Orkest. Finne remplaceert regelmatig bij orkesten als het Nederlands Filharmonisch Orkest, het Gelders orkest en Amsterdam Sinfonietta. Hij maakte met het European Union Chamber Orchestra diverse tournees door Europa.

Antonín Leopold Dvořák, geboren in Nelahozeves, bij Kralupy nad Vltavou, Bohemen, op 8 september 1841. Als eerste kind van totaal negen kinderen van František Dvořák en Anna Zděnková.

Op 6-jarige leeftijd ging hij op school in Nelahozeves en kreeg hij van zijn leraar de eerste vioollessen. In 1853 vertrok hij naar Zlonice om Duits te leren, want deze taal was in Bohemen, dat toen deel van Oostenrijk was, belangrijk. Bij Antonín Liehmann, de dirigent van het kerkkoor in Zlonice, kreeg hij piano- en orgelles. Hij speelde in het kleine orkest van zijn leraar mee en begon met componeren.

In de herfst van 1856 ging Dvořák naar Česká Kamenice, verbeterde zijn kennis van de Duitse taal en studeerde bij František Hancke. Vanaf oktober 1857 ging hij op de Duitstalige Praagse orgelschool en volgde hij algemeen openbaar onderwijs. Hij werd altviolist in het orkest van de Caeciliavereniging, die twee keer per jaar een optreden verzorgde.

Omdat hij geen baan als organist kon krijgen, werkte hij vanaf de zomer van 1859 als altviolist in het orkest van Karl Komzák, dat in cafés, op marktplaatsen en in kiosken ouvertures, dansen en potpourri's speelde. Gedurende de 11 jaren dat hij in dit orkest speelde, bekwaamde hij zich als autodidact in het componeren, zonder dat hij ook maar één werk publiceerde. Aanvankelijk concentreerde hij zich bij het componeren op het strijkkwartet; in totaal zou hij uiteindelijk een oeuvre van 14 strijkkwartetten nalaten.

Vanaf 1862 speelde het orkest van Komzák in het nieuwe Praagse Interimtheater; geleidelijk aan ging het op in het operaorkest.

Vanaf 1865 verdiende Dvořák naast met zijn werk aan het theater ook zijn geld met het geven van pianolessen. Twee bekende leerlingen waren de zusters Josefina en Anna Čermáková. Dvořák werd verliefd op de toen zestienjarige Josefina, een verliefdheid die ongelukkig afliep: hij huwde de jongere Anna acht jaar later op 17 november 1873.

Intussen had hij naast zijn kwartetten ook twee symfonieën en het concert in A groot voor cello en piano gecomponeerd, dat later niet door Dvořák georkestreerd werd (het dient niet te worden verward met het bekendere werk opus 104). In 1870 had hij zijn eerste opera Alfred geschreven op een Duits libretto van Karl Theodor Körner, maar die werd gedurende zijn leven niet uitgevoerd. In 1871 ging de opera Král a uhlíř (De Koning en de kolenbrander) in première. Dat werk betekende nog geen doorbraak bij het publiek.

Om meer tijd voor het componeren te hebben, stopte hij als altviolist in het operaorkest.

Van 1871 tot 1873 werden liederen en kamermuziek uitgevoerd. Toen hij voor zijn hymne Die Erben des Weißen Berges voor koor en orkest, op. 30, voor de eerste keer een Tsjechisch-nationaal verhaal als uitgangspunt nam, betekende dat voor hem een regelrechte doorbraak bij het grote publiek.

Vanaf 1874 gaf Dvořák aan een privé-muziekschool muzieklessen en hij nam in februari een betrekking als organist aan in de kerk Sint Adalbert, die hij tot februari 1877 uitoefende. In 1874 diende hij bij de "Oostenrijkse commissie voor de kunst", een verzoek in voor een stipendium voor talentvolle, jonge kunstenaars zonder vermogen, die al eigen werken gepubliceerd hebben. Johannes Brahms was in hetzelfde jaar zijn voorspraak voor een vervolgstipendium voor de eenvoudige Moravische Duetten. Brahms deed ook een goed woord bij de muziekuitgever Fritz Simrock voor de publicatie van deze duetten. Compositorisch was Dvořák nu enigszins op Brahms georiënteerd, wat te herkennen is in de Slavische dansen, op. 46, de 6e symfonie en het strijkkwartet C-groot, op. 61. Vanaf 1878 geraakten de beide componisten innig bevriend.

De populair-optimistisch getinte Slavische periode van Dvořák liep vanaf de Slavische dansen, op. 46 (1878) tot de zesde symfonie, op. 60, maar werd rond 1880 voornamelijk om politieke redenen beëindigd. De nieuwe regering van Eduard von Taaffe trad in augustus 1879 aan en begon in 1880 een taalherforming die de Duitse taal weerde. Dit had in Oostenrijk en Duitsland tot gevolg dat er een anti-Tsjechische stemming opkwam, die ook voor een aantal uitvoeringen van werken van Dvořák gevolgen had. In het Duitstalige buitenland werden werken, die als Tsjechisch of Slavisch betiteld waren, niet meer graag gespeeld. Hierna werden Dvořáks werken ernstig en pathetisch van aard, en verdween het folkloristische element.

De eerste uitvoering van de Slavische dansen in Engeland vond plaats op 15 februari 1879 in het Londense Crystal Palace. Voor Londen schreef hij de 7e symfonie (1885), maar vooral zijn vocale muziek werd enthousiast door het Engelse publiek ontvangen, de eerste keer in de lente van 1883 met het Stabat Mater. Hij kreeg ook opdrachten voor oratoriumachtige werken. Zo schreef hij in 1884 de cantate Svatební košile (De geestelijke bruid), in 1891 voor de stad Birmingham het Requiem en voor het Leeds Festival in 1885 en 1886 het oratorium Svatá Ludmila (De Heilige Ludmilla)

Van 1892 tot 1895 onderbrak Dvořák zijn docentschap aan het Praags conservatorium (sinds 1891) en hij werd directeur van het door Jeanette Thurber gestichte National Conservatory in New York. Naast het werk aan het conservatorium vond hij ook tijd voor het dirigeren en vooral voor het componeren. Zo ontstonden belangrijke "Amerikaanse" werken, als de symfonie nr. 9 in e-klein Uit de Nieuwe Wereld, opus 95 en het strijkkwartet F-groot, op. 96. Symfonie nr. 9 werd zijn populairste werk.

Dvořák had een voorliefde voor het toneel, bijzonder voor de opera. Wat met de opera Alfred begon, zette zich voort met de grote historische opera Dimitrij (1881/82), voor het openingsceremonieel van het Oostenrijks Nationaal Theater (Tsjechisch: Národní Divadlo) te Praag gecomponeerd, en vond zijn artistieke hoogtepunt in Rusalka (1900), waarmee hij ook internationaal succes als operacomponist behaalde.

Antonín Dvořák overleed in Praag op 62-jarige leeftijd.

Modest Petrovitsj Moes(s)orgski, geboren in Karevo, op 21 maart 1839. Modest Moessorgski was de zoon van een verarmd grootgrondbezitter. Hij werd opgeleid als officier, maar was meer geboeid door de muziek. Hij componeerde voor piano, waarna zijn werken (postuum) door anderen, onder wie Maurice Ravel en Nikolaj Rimski-Korsakov, werden georkestreerd. Als lid van Het Machtige Hoopjezette hij zich in voor een nationale Russische muziek.

Na enkele voorspoedige jaren, met als hoogtepunt het schrijven van zijn opera Boris Godoenov, raakte zijn leven in verval. Moessorgski was gedwongen een betrekking te vervullen, leefde eenzaam en gaf zich meer en meer over aan alcohol. Dit was de oorzaak van zijn dood op 42-jarige leeftijd. Hij overleed arm in een ziekenhuis in Sint-Petersburg. De schilder Ilja Repin schilderde het beroemde portret van de componist enkele dagen voor diens dood, toen hij al in het ziekenhuis verbleef. Moessorgski werd begraven op de Tichvin-begraafplaats bij het Alexander Nevski-klooster.

De pianocyclus Schilderijen van een tentoonstelling, een aantal korte stukken naar een beeldend onderwerp, later georkestreerd door verschillende componisten, onder wie als bekendste Maurice Ravel. In de progressieve rock, een populaire muziekstijl in de jaren 70 vorige eeuw ook wel aangeduid als symfonische rock, is deze compositie bekend geworden door de band Emerson, Lake & Palmer, die een bewerking van dit stuk live uitvoerde en liet registreren op het album Pictures at an Exhibition.

